

Tribunalen gjorde även fel när den underlät att pröva huruvida kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder åsidosatte Euratomfördragets syften att upprätthålla och säkerställa tillämpningen av enhetliga hälso- och säkerhetsnormer för att skydda arbetstagare och allmänheten från de långvariga verkningarna av joniserande strålning. Genom att göra så bortsåg tribunalen från kommissionens tvingande skyldighet enligt Euratomfördraget att säkerställa att bestämmelserna i fördraget tillämpas korrekt, däribland den försiktighetsprincip som följer därav.

(¹) Rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning (EGT L 159, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hajdú-Bihar Megyei Bíróság (Republiken Ungern) den 3 maj 2010 — Márton Urbán mot Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága

(Mål C-210/10)

(2010/C 195/11)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Hajdú-Bihar Megyei Bíróság

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Márton Urbán

Motpart: Vám- és Pénzügyőrség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága

Tolkningsfrågor

1. Är kravet på proportionalitet i artikel 19.1 och 19.4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 561/2006 av den 15 mars 2006 om harmonisering av viss sociallagstiftning på vägtransportområdet och om ändring av rådets förordningar (EEG) nr 3821/85 och (EG) nr 2135/98 samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 3820/85 (¹) uppfyllt när det i sanktionsbestämmelser föreskrivs att varje överträdelse av artiklarna 13–16 i rådets förordning (EEG) nr 3821/85 (²), vilka rör användningen av färdskrivardi-

agramblad på vägtransportområdet, ska ge böter till ett belopp om 100 000 HUF?

2. Är det förenligt med proportionalitetsprincipen att ha sanktionsbestämmelser enligt vilka böternas storlek alltid är densamma, oberoende av överträdelsens allvar?
3. Är det förenligt med proportionalitetsprincipen att ha sanktionsbestämmelser enligt vilka det inte är tillåtet att beakta omständigheter som är förmildrande för den som har gjort sig skyldig till överträdelsen?
4. Är det förenligt med proportionalitetsprincipen att ha sanktionsbestämmelser där påföljden alltid är densamma oberoende av den berördes personliga omständigheter?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 561/2006 av den 15 mars 2006 om harmonisering av viss sociallagstiftning på vägtransportområdet och om ändring av rådets förordningar (EEG) nr 3821/85 och (EG) nr 2135/98 samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 3820/85 (EUT L 102, s. 1).

(²) Rådets förordning (EEG) nr 3821/85 av den 20 december 1985 om färdskrivare vid vägtransporter (EGT L 370, s. 8; svensk specialutgåva, område 7, volym 3, s. 120).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Lietuvos Aukščiausiasis Teismas den 4 maj 2010 — F–Tex SIA mot Lietuvos–Anglijos UAB Jadecloud–Vilma

(Mål C-213/10)

(2010/C 195/12)

Rättegångsspråk: litauiska

Hänskjutande domstol

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: F–Tex SIA

Svarande: Lietuvos–Anglijos UAB Jadecloud–Vilma

Tolkningsfrågor

1. Mot bakgrund av domstolens domar i målen Gourdain och Seagon, ska artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 (¹) och artikel 1.2 b i förordning nr 44/2001 (²) tolkas på så sätt att

a) en nationell domstol vid vilken ett insolvensförfarande är anhängigt har exklusiv behörighet att pröva en *actio Pauliana* som härrör direkt från insolvensförfarandet eller har ett nära samband med detta förfarande, och undantag från denna behörighet endast kan grundas på andra bestämmelser i förordning nr 1346/2000,

b) Ska en *actio Pauliana* som väcks av den enda borgenären till det företag mot vilket ett insolvensförfarande har inletts i en medlemsstat, som

— väcks i en annan medlemsstat,

— har sin grund i en fordran mot tredjeman som av förvaltaren överlåtits till borgenären genom ett one-röst avtal, vilket därigenom begränsar förvaltarens rättigheter i den första medlemsstaten,

— inte medför risk för andra tänkbara borgenärer,

anses tillhöra privaträttens område i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 44/2001?

2. Ska en kärandes rätt till ett effektivt rättsmedel, vilken av domstolen erkänts som allmän princip i unionsrätten, en princip som skyddas enligt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om grundläggande rättigheter, tolkas på så sätt att,

a) de nationella domstolar som är behöriga att pröva en *actio Pauliana* (beroende på huruvida den har samband med insolvensförfarandet) enligt artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 eller enligt artikel 2.1 i förordning nr 44/2001, inte båda kan förklara sig obehöriga och avvisa målet,

b) då en domstol i en medlemsstat har avvisat en *actio Pauliana* på grund av bristande behörighet, en domstol i en annan medlemsstat ex officio kan förklara sig behörig för att tillförsäkra käranden rätten till ett effektivt rättsmedel oberoende av det förhållandet att den enligt bestämmelser om internationell behörighet i unionsrätten inte kan fatta ett sådant beslut?

(¹) Rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, s. 1).

(²) Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1)

Överklagande ingett den 5 maj 2010 av Bent Hansen av den dom som tribunalen meddelade den 24 mars 2010 i mål T-6/09, Bent Hansen mot Europeiska kommissionen

(Mål C-217/10 P)

(2010/C 195/13)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Bent Hansen (ombud: I. Anderson, Advocate)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— ogiltigförklara tribunalens beslut av den 24 mars 2010 i dess helhet, ett beslut i vilket det slogs fast att det var uppenbart att sökandens ansökan skulle ogillas och i vilket rättegångskostnaderna fastställdes, och

— förklara att domstolen är behörig att pröva klagandens överklagande och förplikta kommissionen att

a) till klaganden betala 800 000 EUR eller ett annat belopp som domstolen finner vara skälig och rättvis ersättning för den skada som sökanden lidit, lider och kommer att lida och för hans försämrade livskvalitet med anledning av att han fått sin hälsa allvarligt nedsatt på grund av kommissionens godtyckliga och rättsstridiga vägran att se till att direktiv 96/29 (¹) efterlevs med avseende på dess bestämmelser om medicinsk övervakning, som en försiktighetsåtgärd, med anledning av strålsjuka i de fall som avser de grupper som genomfört speciella interventioner i Thule,

b) till klaganden, dennes sjukvårdsinrättningar eller vårdgivare betala ersättning för framtida vård- och läkemedelskostnader för lindring eller behandling av hans nedsatta hälsa, enligt a) ovan, vilka inte ersätts genom socialförsäkringssystemet i hans medlemsstat, och

c) förplikta kommissionen att i rimlig mån ersätta de rättegångskostnader och utgifter som klaganden försäkrats vid tribunalen och i förevarande mål.